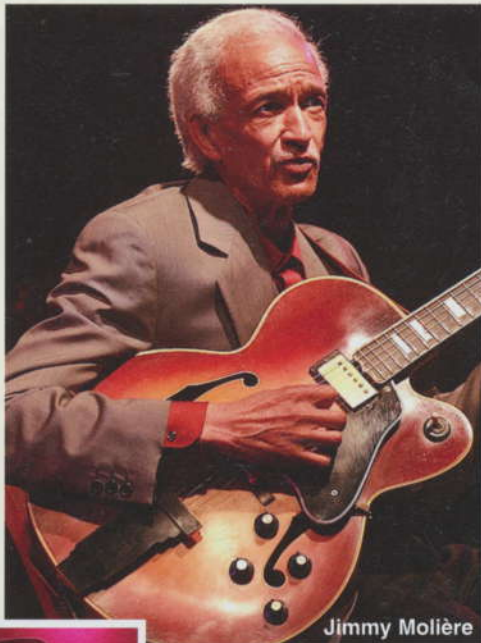

'Ze bloes is a party'

Spring Blues Festival - Plaine De Jeux - Marche-Lez-Ecaussinnes, 14 mei 2011 - publiek: 2.000

De weerberichten voorspel- den weinil goeds, een constante factor op zowat alle edities van het enige resterende authentieke bluesfestival in België. Niet echt zomers weer, maar de ijsheiligen toonde zich bijzonder mild en dreigende wolken worden verjaagd door zonnige opklaringen. In de tent is het even schrikken, de stoeltjesrijen vullen ondertussen zowat de helft van de tent. Spring Blues heeft dan ook een trouw publiek, grotendeels bestaand uit toegewijde bluesadepten, en dat wordt er ook niet jonger op. In tegenstelling tot de meeste zogenaamde bluesfestivals opteert men in Ecaussinnes, ook voor de 24ste editie, niet voor de stormramtechniek van een erop los beukende openingsact. Die meer subtiele aanpak van de organisatie reflecteert zich in de keuze van het **Jimmy Molière Quartet**. Deze gitarist uit Louisiana werkte jarenlang samen met Fats Domino. De droom van een eigen combo werd aan diggelen geslagen door orkaan Katrina en Molière verhuisde noodgedwongen naar België. In Oostende stelde hij alsnog zijn kwartet samen met uitstekende muzikanten, dat de snarenmeester voortreffelijk ondersteunt in een instrumentale set. Rollende pianoriedels omarmen zwoele jazzlicks in 'Stormy Monday'. Rustig op zijn barokke leunende schittert Molière met genuanceerde snarenspinsels, die aan Wes Montgomery refereren. Een verfijnde set die met een fraai uitgesponnen improvisatie opgebouwd rond het thema van Dave Brubeck's 'Blue Rondo à la Turk' wordt afgesloten. Het publiek is meteen opgewarmd voor **Tré & The Blues Knights**. 'Ze bloes is a party' horen we in de introductie. Inderdaad, na een harmonicasolo van Fred Brousse stapt Tré het podium op, strak in het leer en met bijbehorende glitterattributen. De man erfde blijkbaar het talent van vader L.V. Banks en in de flamboyante snarenrepleken van 'You Took The Blues Out Of Me' klinkt naast enige nostalgie ook de pregnante geëlektrificeerde Chicagosound van de

Jimmy Molière

Tré

jaren vijftig door. Geïnspireerd door grootmeesters als Otis Rush, van wie Tré overigens een bijtend 'I Can't Quit You' debiteert. Maar ook in zijn eigen werk, dat tussen blues en funk pendelt, huist interessant werk als 'Heartache' en vooral 'From The

Country To The City'. Een deel van het publiek veert op met de komst van **Lady Kat**. De eveneens in soepel zwart leer gehulde diva opent zeer dynamisch met 'Wang Dang Doodle' om via een lenig 'Voodoo Walk' en 'Rock Me Baby' in een niet van ironie gespeend 'Baby What You Want Me To Do' te ver-zeilen. Swingende interpretaties die hun uitwerking niet missen. Bryan Lee blijkt nog onderweg vanuit Bremen zodoende komt **Zakiya Hooker** aan de beurt. Het is niet altijd even gemakkelijk voor kinderen die in de voetsporen van hun beroemde ouders treden. De verwachtingen zijn meestal iets te hooggespannen, zeker als je de dochter van de peetvader van de boogieblues bent. Fysiek zijn er sterke gelijkenissen met John Lee Hooker maar het stemtimbre en de benadering van Zakiya zijn minder agressief zonder aan expressiviteit in te boeten. Dat blijkt uit de T-Bone slijper 'Cold Cold Feeling'. In een meeslepend 'Crossroads' wordt even de sobere *Detroit meets Missis-*

Zakiya Hooker

sippi benadering van vader zaliger aangeraakt en tot grote vreugde van het publiek volgen klassiekers als 'Hug U Kiss U' en 'One Bourbon, One Scotch en (uiteraard) One Beer' als opzweepende

apotheose. In de blueshemel zal ongetwijfeld een trots, goedkeurend gemompel opstijgen van de onsterfelijke King of the Boogie. De set van **Bryan Lee** spreekt me minder aan en ik besluit even het gevarieerde menu in de eettent te raadplegen. Op respectabele afstand worden we toch nog geconfronteerd met stevig rockende boogie en blues en een straffe interpretatie van Guitar Slims 'The Things I Used To Do' door Lee en zijn Blues Power Bluesband. Evenals een week eerder op Moulin Blues(zie verslag) imponeert **John Németh**, die zich met een jonge, bijzonder efficiënte backingband door een spannend opgebouwd soul-bluesrepertoire werkt. Németh is ongetwijfeld één van de sterkste blanke vocalisten van het moment in bluesland. De uit Washington DC afkomstige **Big Joe Maher** zweert bij aanstekelijke jump-blues en doet dat vanachter de drumkit. Maher stelde zijn ritmische vaardigheden ten dienste van Tom Principato samen met zijn trouwe bassist Jeff Sarli, die nadien een prominente rol vervulde bij The Dynafloes. Sarli is in '96 overleden. Het bleef een tijdje stil rond Maher, die met de gezondheid sukkelde. Met het onlangs uitgebrachte, bijzonder toepasselijk getitelde, 'You Can't Keep A Big Man Down' is de lijvige shouter helemaal terug. Of toch niet helemaal. Big Joe laat het vocale werk nét iets te veel over aan zijn overigens voortreffelijke toetsenist Bill Heid. We

Lady Kat

onthouden vooral 'Evangeline', een onweerstaanbare New Orleans slijper, gedomineerd door piano en sax. De uitvoerig solerende saxofonist geeft ook het overbekende, van BB King geleende 'The Thrill Is Gone' een merkwaardige, niet onaangename twist. Het van Jay McShann geleende 'Confessin' The Blues' veroorzaakt zelfs koude rillingen. Een gevoel dat me bij de **Fabulous Thunderbirds** helaas niet echt besluip. Een hardwerkende Kim Wilson leidt de beurtelings solerende Jon Moeller en Mike Keller door een superstrakke naadloze set. De jonge wolven met wie Wilson nu al een tijdje optrekt, acteren onberispelijk maar écht boeien doet de vooral met recent werk gestoffeerde set niet. Het publiek toont waardering voor zowel iedere beweging als de energieke harpescapades van de frontman en enige originele Thunderbird op het podium. De ontgoocheling is echter van de gezichten af te lezen als de oude krakers uit de glorieedagen achterwege blijven. Benieuwd wat de komende jubileumeditie brengt.

Cis Van Looy

(foto's: Alfons Maes)